



מ"ת 51467/03/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 51467-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 290320/2021

בפני כבוד השופט טל ענר	מדינת ישראל
המבקשת	נגד
המשיב	פלוני

החלטה

1. לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים (החלטה זו עניינה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה).
2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג. לפי הנטען תקף המשיב את אשתו מזה 30 שנה (להלן: המתלוננת) ביום 17.3.2021 בכף שדחף אותה, סטר בלחיה ובכך פגע בראשה ועיניה.
3. בשלב מעצר הימים שוחרר המשיב בתנאים שכללו מעצר בית. ביום 24.3.21, עם הגשת כתב האישום בוטל מעצר הבית והוחלט כי המשיב ישוחרר בתנאי הרחקה מגן-יבנה ויימצא תחת פיקוח אנושי בכל שעות היממה. הדיון נדחה לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו ודיון בראיות לכאורה. ביום 22.4.21 נדחה הדיון פעם נוספת לאחר שלא הוגשה חוות הדעת הפסיכיאטרית.
4. היום (6.5.21) התקיים דיון המשך. התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית לפיה המשיב כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, ונשמעו טענות הצדדים בסוגיית הראיות לכאורה.
5. המשיב טען לכרסום משמעותי בראיות. טענה מרכזית של הסניגור היא כי המשיב לא נחקר בהתאם להוראות חוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ו-2005 (להלן: החוק). לפי הטענה, צריך היה המשיב בשל מוגבלותו הנפשית להיחקר על ידי חוקר מיוחד, ולא קוימו לגבי הוראות החוק בין השאר אלה הנוגעות לליווי חשוד בעל מוגבלות (סעיף 8(א) לחוק), ולתיעוד החקירה (סעיף 10 לחוק). לכן, לשיטת הסניגור, הודעת המשיב בחקירתו, שכוללת גם הודאה חלקית, דינה להיפסל או שמשקלה הראייתי מועט. הסניגור מוסיף וטוען כי המתלוננת חזרה בה מן התלונה וכן שנפלו אי דיוקים בדוחות הפעולה בתיאור האירוע ובקבלת התלונה, אותה יזם בנם של בני הזוג לאחר שהמתלוננת התקשרה אליו בוכיה.



6. עיינתי בחומר החקירה ושוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ואלה העיקריות שבהן:

א. בהודעתה הראשונה מיום 18.3.21 מסרה המתלוננת שהמשיב דחף אותה וסטר לה ביום האירוע. המתלוננת הביעה חשש מן המשיב ומסרה שהמשיב אליהם כלפיה "הרבה מאוד שנים", פיזית ומילולית, אך לא פירטה לגבי אירועי אלימות נוספים. בהודעתה השנייה (21.3.21) לא הסכימה המתלוננת לפרט מעבר לכך ונמנעה מלשתף פעולה עם החוקרת.

ב. חיזוק לתלונה ניתן למצוא בפניית בנם של בני הזוג למוקד 100, לפיה אמו התקשרה אליו בוכה והוא "מפחד שאבא שלי אולי הרביץ לה". הודעתו של הבן (18.3.21) אינה שופכת אור על האירוע נשוא כתב האישום, אך הוא מסר תיאור כללי של מקרי אלימות בעבר שכללו "כאפות ודחיפות".

ג. דו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו למקום, מצאו את המתלוננת בוכה, שמעו ממנה שהמשיב היכה אותה ושהיא חוששת ממנו, וכן שמעו תגובה ראשונית של החשוד בה הוא מודה בדחיפת המתלוננת.

ד. הודעת המשיב (18.3.21) לפיה "דחפתי אותה בראש והיא נפגעה מזה והלכה לבכות לבן שלי". המשיב מכחיש שסטר למתלוננת אך הודה במקרי אלימות נוספים בעבר.

7. די בכל אלה לעמוד ברף הלכאורי הנדרש במסגרת ההליך הנוכחי, ואף מעבר לו. גם אם קיימות אי-התאמות בין גרסת הבן לדו"חות הפעולה הרי שמדובר בסתירות זניחות ומינוריות שאינן מכרסמות בליבת החומר הראייתי הלכאורי.

8. טענותיו של המשיב על הפרת הוראות חוק הליכי חקירה והעדה אינן גורעות מעוצמתן הלכאורית של הראיות. **ראשית**, קיימות ראיות לכאורה גם בהתעלם מהודעת המשיב. **שנית**, מדובר בטענות כנגד קבילות ומשקל הראיה שכלל דין להתברר בהליך העיקרי. **שלישית**, גם לגופו של עניין לא מצאתי בטענות ממש. **החוק כלל אינו חל** על חקירת חשוד בעבירה על סעיף 382 לחוק העונשין (ר' סעיף 2(א) לחוק בצירוף התוספת לחוק). זאת ועוד, המשיב - לפחות ברמה הלכאורית ובהסתמך על חוות הדעת הפסיכיאטרית - לא יכול להיחשב כ"אדם עם מוגבלות נפשית" כהגדרתו המצמצמת של החוק. שאר הטענות כנגד הודעת המשיב הן טענות נגד אמיתות האמרה או חלקים ממנה, ודין להתברר בהליך העיקרי.

9. נוכח האמור לעיל אני קובע שקיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה.

10. דיון המשך נקבע לתאריך 10.5.21 בשעה 9:00.



ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"א, 06 מאי 2021, בהעדר הצדדים.